

ละอองทุกข์

ประพันธ์โดย โชคชัย บัณฑิต'

มาแบบจุ่มโคมโหมกระหน่ำ
เหมือนเก็บงำเอาไว้ กระจายพริบ
ความพริบพริบจึงพืดความมืดทึบ
เหมือนเหนียวเหน็บเหนอะหนะเริ่มหลังนอง
ก็ระเบิดเวลารอวาระ
ชั่วขณะประมาทจึงขาดพร่อง
ฐานภูเขาน้ำแข็งที่ครอบครอง
ทำให้มองไม่เห็นความเป็นจริง
มาแบบจุ่มโคมโหมกระหน่ำ
คงเก็บงำเอาไว้จึงไว้ง
มหากภัยใต้น้ำฟ้างามพริ้ง
ที่เคยนิ่งกลับนองละอองทุกข์.